

kerne plejer ikke at afvise indskud, fordi de er uønskede, og dette ville utvivlsomt heller ikke være samfundsmæssigt heldigt.

Fællesrepræsentationen må derfor stærkt henstille, at tillægsloven til bankloven forlænges, i hvert fald indtil den fremtidige økonomiske udvikling ligger mere klar, og den ville ikke finde det urimeligt at sætte udløbsfristen for tillægsloven til udgangen af 1959, således som det fornævnte under 28. november 1950 fremsatte forslag gjorde det. I hvert fald må man mene, at en forlængelse ikke bør være under 3 år.

En forlængelse er, som det fremgår af det

anførte, efter Fællesrepræsentationens mening nødvendig, fordi det er unaturligt og uheldigt for tiden at tvinge bankerne til en kapitaludvidelse, når et fradrag af overskydende kasse kan klare problemet, men den er, som også påpeget, endvidere ganske ubetænkelig, fordi det formål, som banklovens § 7 tilsigter, nemlig at sikre bankernes soliditet, fuldt ud tilgodeses med beholdelse af tillægsloven, eftersom de aktiver, som tillægsloven tillader fradraget ved opgørelsen med henblik på banklovens § 7, ikke indebærer risiko.

Med højtelse

Hedegaard.
